

*Присвячую тобі, бабусю;
хоча ти ніколи не прочитаєш цієї книжки,
але, безперечно, зможеш почути її.
І тобі, мамо: за те, що була прикладом
в усьому, чим я є.*

*Можливо, у світі ще є дехто,
кому не хочеться вірити,
що й на троянді найгарнішій
стирчать без страху колючки.*

РОЗДІЛ 1

Нью-Йорк

26 листопада 1998 року

*Найгірше завжди стається тоді,
коли не здогадаєшся про нього.*

ГРЕЙС, ЗНЕХТУВАВШИ на кілька митей величну святкову ходу на честь Дня подяки, підняла очі вгору і глянула на доньку, що, сидючи на батькових плечах, променилася радістю. Побачила, як мала грайливо бовтає ніжками, а руки чоловіка цупко тримають її за стегна, хоча згодом їй здавалося, ніби він тримав не досить міцно. Усміхнений Санта-Клаус від мережі універмагів «Macy's» під'їжджав ближче, сидючи на гігантському троні, а Кера вряди-годи показувала пальцем і вищала від радості, розглядаючи почет із домовиків, ельфів, гігантських імбирних печив і плюшевих іграшок, що ступали попереду його повозу. Дощило. Легенька й тоненька водяна завіса спадала на плащі та парасольки, а краплі дощу, здавалося, скидались, як і завжди, на сльозини.

— Туди! — кричала дівчинка. — Туди!

Аарон і Грейс глянули, куди показує палець Кери: на білу гелієву кульку, що злітала до небес, стаючи дедалі меншою між хмарочосами Нью-Йорка. Потім дівчинка, повнячись радісного

захвату, глянула на матір, і Грейс одразу знала, що не зможе сказати їй «ні».

На розі вулиці Грейс помітила вбрану як Мері Поппінс жінку з розкритою парасолькою під горою білих кульок, які вона дарувала кожному, хто підходив до неї.

— Хочеш кульку? — запитала мати, добре знаючи відповідь.

Кера не стримувала радості. Лише роззявила рота з виразом щастя й кивнула на знак згоди, показавши виразні ямочки на щоках.

— Але ж онде Санта-Клаус! Ми зараз пропустимо його, — за протестував Аарон.

Ямочки на щоках Кери зникли, і між передніми зубами видніла тепер вузенька шпаринка, в якій інколи застрявала їжа. Удома їх чекав морквяний торт для святкування дня народження дівчинки наступного дня. Аарон згадав про цей день і, можливо, саме тому погодився:

— Гарзд. Де беруть ті кульки?

— Їх на розі роздає Мері Поппінс, — хвилюючись, відповіла Грейс. Навколо них громадилося дедалі більше люду, спокій попередніх хвилин став зникати, немов масло у фаршированій індици, яку мали сьогодні на вечерю.

— Керо, побудь із мамою, і не відходьте звідси.

— Ні! Я хочу Мері Поппінс!

Аарон зітхнув, а Грейс усміхнулася, збагнувши, що він знову поступиться.

— Сподіваюся, маленький Майкл буде не такий упертий, — додав Аарон, пестячи заокруглений живіт дружини. Грейс була вже на п'ятому місяці, цю вагітність він спершу вважав за нерозважливість, надто коли Кера ще така мала, а тепер тішився нею.

— Кера точнісінько така, як і батько, — засміялася Грейс. — Тут ти не заперечиш.

— Чудово, маленька! Ходімо по кульку!

Аарон поправив Керу на плечах і на превелику силу пробрався до рогу в дедалі густішій юрбі. Відступивши на кілька кроків, обернувся перед тим, як іти далі, і крикнув Грейс:

— У тебе все гаразд?

— Так! Не барися! Він уже їде!

Кера, сидячи на плечах Аарона, знову широко всміхнулася матері, обличчя дівчинки променилося радістю на всі боки. Це радісне й усміхнене обличчя стало, як збігло багато років, розрадою для Грейс, коли вона намагалася переконати себе, що порожнеча не така темна, біль не такий дошкульний, страждання не таке гнітюче: останній збережений у пам'яті образ Кери був усміхнений.

Коли дійшли до Мері Поппінс, Аарон опустив Керу на тротуар, і цієї дії він уже ніколи не пробачить собі. Певне, думав, що донька отак буде найближче до міс Поппінс, а може, хтозна, сподівався, що нагнеться до малої й заохотить її саму попросити кульку. Людина завжди діє, повнячись сподівань, навіть коли наслідки можуть бути найгірші. Звуки оркестру змішувалися з галасом юрби, сотні рук і ніг насилу просувалися по обидва боки від них, і Кера, немов злякавшись, щосили схопила батька за руку. Одразу простягла другу руку до вбраної як Мері Поппінс дівчини, що сказала слова, які навіки закарбувалися в пам'яті батька, що от-от мав утратити все:

— Ця така гарна дівчинка хоче чогось солоденького?

Кера засміялася. А ще видала звук, який Аарон набагато пізніше згадуватиме як легеньке форкання, щось середнє між усмішкою і зародковим вибухом сміху. Такі спогади глибоко вкарбовуються в пам'ять, і саме за них несамовито чіпляється людина.

Він востаннє чув сміх рідної доньки.

Саме тієї миті, коли Кера тендітними пальчиками взялася за шнурок кульки, яку дала їй та нібито Поппінс, стався ще один вибух червоного конфетті, діти знову зняли радісний галас, і раптом батьки-матері й туристи занепокоїлися через низку поштовхів у юрбі, які надходили зусібіч і водночас нізвідки.

А потім сталося неминуче. Правда, згодом Аарон думав, що міг би дуже багато змінити за ті коротесенькі дві хвилини, коли все сталося. Думав, що, можливо, він сам міг би взяти кульку, або ж

твердо наполягти, щоб донька лишилася з Грейс, або навіть підійти до дівчини з правого боку замість лівого, як було насправді.

Хтось штовхнув Аарона, він ступив крок назад і перечепився за бар'єрчик сантиметрів тридцять заввишки, що захищав дерево на розі 36-ї вулиці і Бродвею. Саме тієї миті він востаннє відчув дотик пальців Кери: їхню температуру, тендітність, те, як її рученятко тримало його вказівний, середній і безіменний пальці. Руки батька і доньки розчепилися, й Аарон тоді ще не знав, що це назавжди. Падіння Аарона могло б бути звичайним поодиноким випадком, якби після нього не впало ще кілька людей, немов кісточки доміно, тож та, можливо, секунда, потрібна, щоб знову зіпнутися на ноги, розтяглася до довгої хвилини, коли на нього наступали ногами люди, які, відходячи на кілька кроків назад, бо ж розступалися перед святковою процесією, знову підіймалися на тротуар і мимоволі ставали йому на руку або гомілку. Ще простертий, Аарон щосили гукнув:

— Керо! Стій там, де стоїш!

Ще не підвівся, але йому немов причулося:

— Тату!

Потовчений ногами, Аарон на превелику силу, розпихаючи людей, підвівся й побачив, що Кери вже немає коло Мері Поппінс. Решта людей, які попадали, теж підводились і намагалися зайняти зручну позицію. Аарон поміж них одразу закричав знову:

— Керо! Керо!

Навколишні люди з подивом поглядали на нього, не знаючи, що діється. Аарон підбіг до дівчини з кульками:

— Моя донька! Ви бачили її?

— Дівчинку в білій курточці?

— Так! Де вона?

— Я дала їй кульку, і нас розвели в різні боки серед штовханни. Я вже не бачила її серед того безладдя. Хіба вона не з вами?

— Керо! — знову крикнув Аарон, урвавши розмову з дівчиною і обернувшись до людей навколо. Шукав її поміж сотень ніг. — Керо!

А потім сталося. Те, що стається в найгірші миті і що людина з орлиним зором одразу прозирнула б наскрізь. Із чийхось рук випорснула біла гелієва кулька, й Аарон побачив її. Це було найгірше, що могло статися.

На превелику силу, розпихаючи якомога юрбу, яка заступала шлях, він підбіг аж до місця, де злетіла кулька, відходячи від рогу, де загубив доньку, й по дорозі кричав:

— Керо! Доню!

Міс Поппінс закричала й собі:

— Тут загубилася дівчинка!

Коли Аарон нарешті дістався до місця, де злетіла кулька, якраз навпроти філії одного банку, там батько разом із донькою з двома кучерявими кісками сміялися, прощаючись із кулькою.

— Ви бачили дівчинку в білій курточці? — сповненим відчаю голосом запитав їх Аарон.

Чоловік стривожено глянув на нього й заперечно похитав головою.

Аарон тепер шукав усюди. Знову побіг до рогу й розпихав ліктями всіх, хто траплявся йому на дорозі. Був у відчаї. Люди тисячами громадилися навколо нього, їхні ноги, руки і голови завжали дивитись, він почувався таким розгубленим і безпорадним, що й серце, здавалося, от-от зникне десь у грудях. Музика сурм із пошту Санта-Клауса пронизливо звучала у вухах Аарона, немов пискливий дзвінок, який заглушував його крики в повітрі. Люди напірали, Санта-Клаус усміхався на повозі, й усім кортіло підступити чим ближче і бачити його.

— Керо!

Насилу підійшов до дружини, що, забувши геть про все, милувалася карикатурно перебільшеними танцювальними па чоловіків у подобі гігантських імбирних печив.

— Ірейс! Я ніде не знайшов Кери, — з болем признався він.

— Що?

— Я ніде не знайшов її! Я поставив її на землю і... загубив. — Голос Аарона тремтів. — Я не знайшов її.

— Що ти кажеш?

— Я не знайшов її.

Обличчя Грейс на мить скам'яніло з попереднім виявом радості, та потім на ньому проступили ознаки занепокоєності, а далі й паніки, вона теж крикнула:

— Керо!

Обоє гукали на весь голос доньку на всій прилеглий території, навколишні люди полишили свої справи і разом із ними теж шукали Керу. Святкова хода тривала далі, незважаючи ні на що, Санта-Клаус усміхався й вітав дітей, які сиділи на плечах батьків, аж поки зупинився на Гералд-сквер і врочисто оголосив про початок Різдвяних свят.

Натомість для Аарона і Грейс, що в пошуках доньки втратили голос і виснажили душу, за годину по тому все змінилося назавжди.

РОЗДІЛ 2

Мірен Трігс 1998 рік

*Лихо завжди шукає тих, хто здатний пережити його,
натомість помста — тих, хто нездатний.*

УПЕРШЕ ПРО ЗНИКНЕННЯ Кери Темплтон я дізналася ще студенткою Колумбійського університету. Коло дверей факультету журналістики я взяла один із численних примірників газети «Manhattan Press», які дарували студентам із наміром, щоб вони мріяли про величне і вивчали найкраще. Я прокинулася рано через кошмар, який снівся мені раз по раз: я мчала по безлюдній вулиці Нью-Йорка, тікаючи від своєї тіні, і скористалася цим лиховісним образом, аби піти в душ і приготуватися ще до світанку. Прийшла рано, і коридори факультету були ще безлюдні. Так вони більше подобалися мені. Я не любила ходити поміж незнайомих, не любила йти до аудиторії, відчуваючи по дорозі погляди і чуючи перешіптування. Для студентів я вже перестала бути Мірен, про мене казали: «Та дівчина, що...», а інколи ще долинали: «Тс, мовчїть, щоб не почувла нас».

Інколи я відчувала, що вони мають слухність і я вже втратила ім'я, неначе я тільки примара сьогоднішньої ночі. Дивлячись

у дзеркало й зазираючи в глибину своїх очей, я завжди запитувала себе: «Мірен, ти тут?»

Зокрема цей день був дуже дивний. Минув уже тиждень після Дня подяки, й обличчя маленької Кери Темплтон з'явилося на сторінках однієї з найпопулярніших газет планети.

«Хто бачив Керу Темплтон?» — запитувала назва статті в «Manhattan Press» за 1 грудня 1998 року, нижче йшла фотографія з написом: «Більше інформації на сторінці 12». Кера на фотографії, знятій майже несподівано для неї, дивилася просто себе, її зелені очі задивилися на щось далеке ген за камерою, і цей образ лишився вкарбованим навіки в пам'яті всієї країни. Її обличчя нагадало мені мене в дитинстві, її погляд... нагадав мені мій погляд, як я вже стала дорослою. Дуже вразливий, дуже безпорадний, дуже... зраний.

71-й парад торговельної мережі «Macy's» 1998 року лишився в пам'яті Америки з двох причин. По-перше, тому, що став, як уважали, найкращим парадом в історії, участь у ньому взяли чотирнадцять оркестрів, виступали гурти «NSYNC», «Backstreet Boys», Мартіна Макбрайд, були численні флешмоби, що їх представляли сотні мажореток, пройшли всі персонажі телешоу «Сезам-стріт», а також безкінечна процесія блазнів, одягнених як пожежники. Торік була велика проблема з вітром. Деякі кулі призвели до травм і стався прикрий випадок із надувним рожевим динозавром Барні, якого кільком глядачам довелося проколоти під час спроб приборкати його і посадити на землю. Безладдя було таким страхітливим, що організаційний комітет зосередив усі свої зусилля на відновленні надщербленої репутації святкової ходи. Жоден батько чи мати не повели б своїх дітей на парад, де маленьку дитину міг би вдарити Барні або Бейб, поросятко заввишки п'ять поверхів. Усі, хто думав про організацію заходу, запропонували якомога уникати кожного потенційного ризику. В параді 1998 року все мало пройти гладенько. Запровадили обмеження висоти і розмірів куль, прибрали назавжди величнього Вуді, того «Божевільного Птаха». Для допоміжних робітників, які мали тягти летючу процесію, провели інтенсивні тренувальні курси контролю за фігурами. Видовище

було таким дивовижним, що навіть нині, коли минуло двадцять років, уся країна зберегла в пам'яті картини довжелезної вбраної в блакитне процесії, яка йшла за Санта-Клаусом аж до кінцевого пункту на Гералд-сквер. Усе відбулося напрочуд добре. Парад став справжнім успіхом, за винятком, що того дня Кера Темплтон, дівчинка, якій навряд чи виповнилося три роки, зникла серед юрби, наче ніколи й не існувала.

Джим Шмоер, мій викладач предмету журналістські розслідування, пізно прийшов в аудиторію. Тієї пори він був ще й головним редактором «Wall Street Daily», економічної газети з великим ухилом у бік загальних новин, і з його вигляду ми зрозуміли, що він був у муніципальному архіві й збирав давні матеріали. Він став перед аудиторією і жестом, який мені видавався сердитим, підняв угору газету й запитав:

— Чому, на вашу думку, зробили це? Чому, скажіть, помістили фотографію Кери Темплтон на першій сторінці з такою короткою назвою?

Сара Маркс, старанна студентка, що сиділа на дві лави попереду від мене, подала голос:

— Щоб ми всі могли впізнати її, якщо побачимо. Це могло б допомогти в її пошуках. Якби хтось побачив її і впізнав, то міг би, напевне, подати сигнал тривоги.

Професор Шмоер заперечно похитав головою і рукою подав знак мені:

— А що думає міс Тріс?

— Сумно, але це зробили, щоб продати більше газет, — без вагань відповіла я.

— Кажі далі.

— Як сказано в повідомленні, вона зникла тиждень тому на розі Гералд-сквер. Сказано, що сигнал тривоги подали одразу, а невдовзі по тому, як скінчився парад, дівчинку вже шукало все місто. У статті сказано, що її фотографію вже показували в новинах увечері після параду, а наступного ранку новини «CBS» починалися з її зображення. Через два дні її обличчям обклеїли всі ліхтарі в центрі

Мангеттену. А тепер, як минув тиждень після події, її фотографію помістили не задля сприяння пошукам, а щоб і собі скористатися хворобливою цікавістю, яку, здається, породив цей випадок.

Професор Шмоер на мить завагався, непевно махнувши рукою.

— Але ти бачила раніше зображення цієї дівчинки? Дивилася новини того вечора або наступного ранку?

— Ні, професоре. Я не маю телевізора вдома і живу на півночі, в Гарлемі. Там на ліхтарях не клеять оголошень про дітей багатіїв.

— Ну? Хіба ця публікація не досягла своєї мети? Не допомогла тобі ідентифікувати дівчинку? Невже ти не віриш, що це зробили з наміром збільшити ймовірність, що дівчинку знайдуть?

— Ні, професоре. Це як подивитись. Почасти так, почасти ні.

— Кажі далі, — мовив професор, знаючи, що я вже дійшла висновку, якого він прагнув.

— У статті сказано, що її фотографію вже показували в новинах «CBS», бо видавці газети не хотіли, щоб люди вважали, ніби вони перші скористалися пошуками, хоча насправді це так.

— Але тепер ти вже знаєш обличчя Кери Темплтон, тож можеш долучитися до її пошуків.

— Так, але це не було остаточним наміром. Намір полягав у продажу газет. Новини по «CBS» у перші години справді могли претендувати на допомогу. А тепер видається, що журналісти прагнуть лише далі обговорювати новину, прагнуть лише отримати вигоду від випадку, який більшості людей уже нецікавий.

Професор Шмоер відвів погляд до решти аудиторії і несподівано для мене зааплодував.

— Саме це й сталося, міс Тріс, — сказав він, киваючи головою, — і саме так я й хочу, щоб ви думали. Що ховається за подією, яка вийшла на першу сторінку? Чому одне зникнення важливіше за інше? Чому вся країна шукає тепер Керу Темплтон? — Зробив паузу, потім подав висновок: — Геть усі об'єдналися в пошуках Кери Темплтон, бо це вигідно.

То був, не заперечу, спрощений погляд на ситуацію, але саме цей сумний момент несправедливості поєднав мене зі справою про зникнення Кери.

— Прикро, — і ви швидко помітите це, — що медіа приєдналися до пошуків задля інтересу. Коли ви думаєте, чи слід повідомляти якусь новину, бо ж вона несправедлива або сумна, насправді єдине запитання, яке ставить перед собою редактор вашого видання, таке: чи продамо ми більше примірників? Цей світ функціонує завдяки інтересам. Родини просять допомоги в медіа з тієї самої причини. Адже випадок, який став публічним, отримує зрештою більше поліційних ресурсів, ніж невідомий випадок. Це факт. Кон'юнктурний політик потребує здобути підтримку громадської думки, тільки це має для нього значення, і саме тут замикається коло. Усі зацікавлені в розвитку справи: одні — щоб заробити гроші, інші — щоб відродити надію.

Я, розсердившись, мовчала. Гаразд, думаю, сердитою була вся аудиторія. Таке твердження навівало зневіру. Позбавляло надії. Потім, наче зникнення Кери було побіжною новиною, професор став коментувати статтю, де йшлося про причетність мера міста до можливого нецільового використання коштів, виділених на будівництво паркувального осередку на берегах Гудзона, а закінчив урок коментарями про подробиці дослідження, в якому він сам брав участь, про новий наркотик, який поширився в передмістях і почав призводити до лиха серед найбідніших верств міського населення. Аудиторія отримала цілу серію безладних ударів дійсності в обличчя. Ти заходиш уранці на факультет, повнячись надій, а невдовзі виходиш розбита і з сумнівами в усьому. Тепер, думаючи про це, я знаю, що викладач досяг своєї мети.

Наприкінці лекції, ще не попрощавшись із нами до наступного тижня, професор Шмоер мав звичай давати нам тему, яку ми мали досліджувати протягом тижня. Минулого разу ми розглядали сексуальну наругу одного політика над своєю секретаркою. Натомість цього тижня сталася зміна, і викладач написав на дошці: «Вільна тема».

— Що це означає? — крикнув якийсь студент з останніх лав.

— Що можна досліджувати тему, яка найбільше цікавить вас у сьогоднішній періодиці.

Такий різновид завдань окрилював нас і давав змогу з'ясувати, що подобається нам найдужче в курсі журналістських розслідувань: політика і корупція, соціальні питання, екологічні проблеми чи махінації в бізнесі. Одна з головних новин повідомляла про можливий викид токсичних речовин у річку Гудзон, бо в одній конкретній зоні з'явилися сотні мертвих рибин. Ця справа була легким завданням, і вся група, зокрема і я, одразу зрозуміли це. Таж треба тільки взяти зразок води, проаналізувати його у факультетській лабораторії, і це дасть змогу визначити, яка хімічна речовина отруїла воду, вкриту мертвою рибою. Потім треба з'ясувати, які розміщені вище проти течії хімічні підприємства виробляють продукти або дають відходи, до складу яких входить та речовина, і *voilà*, є результат. Ніякого клопоту.

Коли виходили з аудиторії, до мене з дуже серйозним обличчям підійшла Крістіна Маркс, моя колишня подруга, з якою ми до минулого року сиділи за одним столом і коло якої увихалися всі хлопці нашої групи. Раніше ми були добрими подругами, а тепер від розмов із нею мене нудило.

— Мірен, ти підеш разом з усіма нами брати зразок води? Ніякої мороки. Решта наміряються піти сьогодні ввечері до дванадцятого пірса, взяти зразки води і прихопити з собою трохи пива. Уже вирішили. Думаю, туди прийде й кілька стильних хлопців.

— А я думаю, що цього разу не піду.

— Знову?

— Це мені не подобається. Крапка.

Крістіна насупила брови, але одразу прибрала характерний для неї стражденний вираз обличчя:

— Мірен... будь ласка... думаю, вже минув час... гаразд, відколи...

Я знала, куди вона хилить, і знала й те, що не наважиться закінчити фразу. Починаючи з минулого року, ми дуже відчувались одна від одної; гаразд, мабуть, треба признатися, що це я відгородилася від усього світу й відтоді прагнула бути сама і зосередитися на навчанні.

— Це не має нічого спільного з тим, що сталося. І, будь ласка, не розмовляй зі мною так, наче мене треба жаліти. Я втомилася бачити, що всі дивляться на мене з жалісливими обличчями. Зі мною все добре. Атож.

— Мірен, — плаксиво протягнула Крістіна, наче я дурепа. Певне, вона і з дітьми розмовляє таким тоном. — Я не хотіла б...

— А мені байдуже, зрозуміло? Крім того, я не розслідуватиму викид. Він мені абсолютно не цікавий. Якщо трапився один з нечастих випадків, коли можна вибирати, я хочу робити інше.

Крістіна видавалася ображеною, але не сказала про це. На додачу вона ще й боягузка.

— Тож у такому разі?

— Я розслідуватиму зникнення Кери Темплтон.

— Дівчинки? Ти певна? У таких випадках дуже важко знайти що-небудь. Наступного тижня не буде ніякого матеріалу і нічого схожого на нього, що ти могла б представити професору Шмоеру.

— Ну, і що? — відповіла я. — Принаймні буде хто-небудь, хто розслідуватиме цей випадок не задля грошей. Ця родина заслуговує, щоб хтось переймався їхньою донькою, а не думкою про порятунок свого заду.

— Мірен, ця дівчинка нікому не цікава. Ти сама це сказала. Нам дали таке завдання, щоб підвищити оцінку, а не знизити її. Не хехтуй можливість відзначитися.

— То ти цим переймаєшся, так?

— Мірен, не будь дурною.

— Можливо, я завжди була така, — заявила я, прагнучи покласти край розмові.

На цьому все могло б і скінчитися. Це могло б бути безуспішне розслідування протягом тижня, належне пересічній студентці журналістики. Незадовільна оцінка за одне конкретне завдання без впливу на остаточне оцінювання моїх успіхів у ЖР, як ми називали той предмет, проте долі заманулося, щоб я відкрила щось трансцендентальне, і воно назавжди змінило напрям і хід пошуків маленької Кери Темплтон.

ЗМІСТ

Розділ 1. Нью-Йорк. 26 листопада 1998 року.....	9
Розділ 2. Мірен Тріґс. 1998 рік	15
Розділ 3. Нью-Йорк. 26 листопада 1998 року.....	22
Розділ 4. 27 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	27
Розділ 5. Мірен Тріґс. 1998 рік	34
Розділ 6. Дзвінок Ґрейс Темплтон у службу порятунку. 26 листопада 1998 року, 11:53	42
Розділ 7. 27 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	45
Розділ 8. Мірен Тріґс. 1998 рік	51
Розділ 9. 26 листопада 1998 року.....	59
Розділ 10. 27 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	63
Розділ 11. 12 жовтня 1997 року, Нью-Йорк. Рік до зникнення Кери	67
Розділ 12. Мірен Тріґс. 1998 рік	74
Розділ 13. 26 листопада 1998 року.....	79
Розділ 14. 27 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	82
Розділ 15. Мірен Тріґс. 1998 рік	88

Розділ 16. 12 жовтня 1997 року, Нью-Йорк. Рік до зникнення Кери	95
Розділ 17. 26 листопада 1998 року.....	98
Розділ 18. 27 листопада 2010 року. Дванадцять років після зникнення Кери.....	103
Розділ 19. 28 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	110
Розділ 20. Мірен Тріґс. 1998 рік	115
Розділ 21. 1998 рік	121
Розділ 22. 27 листопада 2010 року. Дванадцять років після зникнення Кери.....	127
Розділ 23. Мірен Тріґс. 1998 рік	133
Розділ 24. 28 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	139
Розділ 25. 1998 рік	144
Розділ 26. Мірен Тріґс. 1998 рік	148
Розділ 27. 27 листопада 2010 року. Дванадцять років після зникнення Кери.....	155
Розділ 28. 1998 рік. Невідоме місце.....	159
Розділ 29. 29 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	165
Розділ 30. Стаття, опублікована в «Manhattan Press» у четвер 30 листопада 2003 року. Мірен Тріґс, «Дівчинка снігів»	172
Розділ 31. Мірен Тріґс. 1998 рік.....	175

Розділ 32. 1998 рік	182
Розділ 33. 1998 рік. Невідоме місце.....	187
Розділ 34. 30 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	191
Розділ 35. 12 вересня 2000 року. Невідоме місце.....	199
Розділ 36. Мірен Трігс. 1998 рік.....	203
Розділ 37. 1998 рік	212
Розділ 38. 27 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	219
Розділ 39. 27 листопада 2010 року. Дванадцять років після зникнення Кери.....	224
Розділ 40. Мірен Трігс. 1998 рік.....	230
Розділ 41. 12 вересня 2000 року. Невідоме місце.....	237
Розділ 42. 30 листопада 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	242
Розділ 43. 12 вересня 2000 року. Невідоме місце.....	246
Розділ 44. Мірен Трігс. 1998 рік.....	252
Розділ 45. 1 грудня 2003 року. П'ять років після зникнення Кери	259
Розділ 46. 27 листопада 2010 року. Дванадцять років після зникнення Кери.....	267
Розділ 47. 14 вересня 2000 року. Невідоме місце.....	271
Розділ 48. Мірен Трігс. 1998–1999 рр.....	275
Розділ 49. Грудень 2003 року — січень 2004-го. П'ять років після зникнення Кери	282

Розділ 50. 21 грудня 2000 року. Невідоме місце	286
Розділ 51. Мірен Трігс. 1999–2001 рр.	290
Розділ 52. 14 червня 2002 року. Чотири роки після нападу на Мірен	296
Розділ 53. 15 січня 2004 року — середина 2005-го. Сім років після зникнення Кери	303
Розділ 54. Мірен Трігс. 2005–2010 роки	309
Розділ 55. 26 листопада 2003 року. Напередодні першої касети. Невідоме місце	314
Розділ 56. Мірен Трігс. 26 листопада 2010 року. Напередодні останньої касети.....	321
Розділ 57. 27 листопада 2010 року. День останньої касети. Кліфтон, Нью-Джерсі.....	326
Розділ 58. 27 листопада 2010 року. День останньої касети. Кліфтон, Нью-Джерсі.....	331
Розділ 59. 27 листопада 2010 року. День останньої касети. Центр Нью-Йорка	336
Розділ 60. 27 листопада 2010 року. Дванадцять років після зникнення Кери. Дайкер-Гайтс, Бруклін	339
Розділ 61. 27 листопада 2010 року. Дванадцять років після зникнення Кери. Лікарня Нижнього Мангеттену.....	346
Епілог. 23 квітня 2011 року. Кілька місяців по тому.....	353
Подяки	360